

Úterý 15. srpna 2006

Svátek má Hana

*Opravdová krása přestává tam,
kde začíná intelektuální výraz.*

Oscar Wilde
(Obraz Doriana Graye)

I autoři potřebují občas jíst

Kdysi na základní škole jsem měl spolužáka, který měl báječného metalizového angličáka ze Západního Německa. Shodou okolností jsem se (ne zcela legitimním způsobem) stal jeho dalším vlastníkem já. Karel se za to na mě (tentokrát zcela legitimně) zlobil. O nějakou dobu později jsem byl vlastnictvím dotyčného objektu opět zbaven - nelegitimně,

leč zřejmě zcela po právu. Neb již odmala mi přece říkali, že kdo jinému jámu hloubí, ten se do ní poté noří... Zlobit jsem se neměl na koho, za zlomyslný čin přišla spravedlivá odplata.

Dnes, kdy mám za sebou mnohem více prostudovaných let než povinnou školní docházku, se kola osudu točí stále podobně. Autíčka už mě tolik nezajímají a když se mi nějaké zalíbí, raději si ho v obchodě s hračkami zakoupím. Nicméně s oblibou sleduji, jak se nejednou rozčilují jiní, když jim někdo sáhne na něco, co

jim patří podobně, jako kdysi ono červené Lamborghini v měřítku 1:78 patřilo mně.

Tak například spisovatelé. Nebo dramatici. Představte si, že něco napíšete, stvoříte dílo a stanete se (navěky věků, jak praví litera zákona č. 121/2000 Sb. ve znění zákona č. 81/2005 Sb.) jeho autorem. Jste na své dílo - řekněme, že se jedná třeba o divadelní hru - hrdí, a to zcela legitimně, vždyť je přece vaše. Do této chvíle je váš život autorský krásný. Až jednoho dne zabloudíte při svých toulkách po vlastech českých do divadla v odlehle části republiky.

A ejhle, na plakátě jakýsi neznámý titul a pod ním ještě méně známý autor. Máte volný večer, tak si koupíte lístek a jdete se podívat. Sedíte v hledišti a sledujete – světe div se – své dílo, písmenko k písmenku, slovo ke slovu, repliku k replice. Jenom vaše jméno se kamsi schovalo. Rozzlobíte se (legitímně), jako se kdysi na mě zlobil Karel (promiň, Karle), když přišel o exemplář své sbírečky Matchboxů. Váš oprávněný hněv se však v tomto případě může opřít o právo. Neváháte ani na chvíli a berete (autorský) zákon do svých rukou. Táhnete se (neoprávněného) uživatele vašeho díla, zda má svolení k jeho jevištnímu provozování. Pirátský uživatel cosi nesouvisle blekotá, hájí se zdatně, leč nesmyslně, vytáčí se a tím vytáčí vás. Že prý je amatér, že prý ze své produkce nemá žádný zisk, že prý... Pohádky a báchorky, výmluvy a zatloukání.

Autoři však mají svá práva, občas potřebují také jíst a občas se jim hodí nějaké kapesné. A když na to přijde, umějí si svá práva náležitě ohlídat. Nestálo by proto raději za to zjistit, jak se případným potížím vyhnout? Abyste se nakonec nedivili, až vám někdo něco ukradeného zase ukradne. A propos, Karel má teď jedno červené Lamborghini v garáži – v měřítku 1:1. Snad mi můj dávný přestupek už odpustil...

Petr Christov

SMS POEZIE

A máme tu i verš, který je reakcí na včerejší Esemes poezii, takže prosím tento verš je speciálně pro Sofii:

Milánské špagety:

Bavil nás místní kuchař povedeným
fórkem,
Místo sýra strouhaného,
Sypal nudle pórkem.

DRH

Ráno
Podlaha tlačí
všude jsou spáči
někdo tu řeže,
jak dříví v lese
všude se nese
zvuk myšlenek tvrdých
někdo tu prdí,
to ale smrdí
budíky budí
budí se spáči
ráno se tlačí.
Tlačí se oknem,
tlačí se okem,
k uším svým zvukem
v tělocvičně tam ženy sličné,
jak na přehlídce kráčí
A tak ti spáči
ospalek ráno vláčí.

Sofie

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PRO MĚ ENERGIE...

Seminář holandského režiséra a herce REMCO DE VRIES jsem navštívila hned první den. Teď jsem se vrátila, abych se dozvěděla trochu více o jeho práci a názorech na divadlo.

ROZHOVOR

Co si představíte, když se řekne divadlo?

Nejprve mě napadne scéna, na které je možno se pohybovat. Pak je to určité prostor pro komunikaci, kde mohou probíhat diskuse. Je to místo pro radost a zábavu, kde se můžete zasmát a možná i oslavovat dobré věci života a zároveň projevit emocionálně navenek to, co prožíváte. To je myslím hlavní cíl divadla.

A jak jste se právě vy k divadlu dostal?

Byl to takový náhlý impuls od kamaráda, který šel na uměleckou akademii studovat vizuální umění. To mě netáhlo, protože mě spíše zajímají živí lidé, kontakt s nimi, jejich vzájemné propojování a diskuse. A nejdůležitější je pro mě energie. Protože mám rád věci s velkou vnitřní energií, rozhodl jsem se zkusit zkoušky na divadelní fakultu v mém rodném městě v Eindhovenu. Ale neuspěl jsem. Řekli mi, že jsem příliš nezkušený, nicméně zaujalo je moje nadšení a energie. A tak jsem získal množství kontaktů a doporučení, rok jsem se věnoval divadelní praxi a pak jsem to zkusil na jinou školu podobného zaměření, Akademii pro divadelní pedagogy. To je škola velice široce koncipovaná, vyučuje se zde režie, herectví, ale taky dramaturgie, dějiny divadla, pohyb a tanec, produkce. Až na škole se můžete rozhodnout, kterým směrem chcete

pokračovat dál. Kromě toho jsme tam měli také technické předměty, týkající se třeba videoartu či propojení divadla s vizuálním uměním. A to mě bavilo, protože několik mých kamarádů se vizuálním uměním zabývá a dokážeme o něm hodiny diskutovat.

Jaké divadlo se vám tedy líbí a jaké ne?

V divadle rád pracuji s absurditou, surrealismem a také věcmi, které známe z běžného života a na divadle je zasadíme do jiného prostoru, do jiných souvislostí. Nemám rád takové to svaté divadlo, které musí mít nutně nějaké poselství – na to jsem dost cynický, abych dělal něco takového. Baví mě dělat divadlo na různých úrovních, propojovat herce s diváky, ukázat tu radost, hravost, která souvisí s vystupováním na jevišti, což ovšem neznamená, že to neberou vážně.

Zmínil jste se o tom, že vaše divadelní skupina Dutch Dogs několikrát hostovala na festivalu v Jižní Korei...

Bylo to tak, že v době mého studia na Akademii přišla jedna pedagožka a řkala, že dostali pozvání na festival do Koreje. Ale sama neměla čas nic připravit a tak nám to nabídl. Já jsem okamžitě vyskočil a strašně jsem se do toho hrnul. Pak jsem koukal, že jsem byl skoro jediný ze třídy. Pro mě ta nabídka byla velmi zajímavá, takže jsem hned začal shánět peníze na projekt, nakonec jsem jej dostal od holandského Kulturního fondu. Společně se spolužáky jsme pak udělali inscenaci a v létě jsme vystupovali na festivalu v Koreji. Ohromně nás tam přivítali a získali jsme hned několik cen. Za dva roky jsme se tam vrátili, i když v menším počtu – původně nás bylo osm a podruhé jen tři – a zase jsme měli úspěch. Vystupovali jsme tam na dvou korejských festivalech a zase posbírali několik cen. Domnívám se, že ta obliba našeho souboru možná částečně plynula i z toho, že tam jsou velmi populární holandské fotbalisty.

Zaujal mě podtitul vašeho semináře – jazyk přírody. Můžete k tomu říci něco více?

Vycházím z toho, že máme dvě základní možnosti komunikace. Globálně řečeno, jsou dvě komunikační úrovně, intelektuální – tj. slova, jazyk, a druhá úroveň, to jsou představy, obrazy. Tato linie je velmi přímá, velmi primitivní. Je tam důležitá atmosféra a energie. To na nás také nejvíc působí v divadle. Třeba tady nerozumím slovům v představeních, a sleduji tedy vizuální stránku představení, to, jak na mě působí energie a jakou to má atmosféru. Dívám se na ty příběhy ze svého pohledu, vytvářím si své vlastní.

Zaujalo vás nějaké představení konkrétně?

Líbilo se mi představení Ani zrnko pepře pro Czermaka, působilo to tak surrealisticky, trochu goticky. Na můj vkus to bylo dost vážné, depresivní, chtělo by to trochu odlehčit. Ale to jejich šílení se mi líbilo. Působili tak podivně, líbilo se mi to propojení primitivního chování na jedné straně a takové sofistikované formy na straně druhé. Vypadali jako z jiné planety.

Takže máte rád podivnosti?

Já se vždycky snažím pracovat s obrazy tak, aby mluvily. Mám rád vizuálně podivnou mizanscénu, ne klasické kulisy s umístěním herců v popředí. Baví mě, když jsou herci po scéně roztroušeni v několika vrstvách - a pak se prolíná několik rovin dialogu, jakoby mimochodem, a z toho vycházejí nové významy. Když si s tím ti herci hrají, nemluví přímočaře, a člověk musí zkoumat, o co vlastně jde. Je tam obsaženo nějaké tajemství, a to mám rád.

Jak si vlastně rozumíte se seminaristy?

Jsou úžasní, je tam shromážděná obrovská energie, jsou to velmi příjemní a odhodlaní. Protože jsou divadlem naprosto zaujatí, jsou dychtiví do práce. První den jsem měl program na kumulaci energie, abychom se lépe koncentrovali. Aby lidé mohli létat na křídlech energie... A fungovalo to. Teď jsme se pokusili tu energii nějak regulovat, ale není to tak snadné. A navíc - je tu jedna věc, která asi musí být součástí každého festivalu, lidi dlouho do noci paří, a pak se ráno těžko soustředí na práci. Ale tím si nechci stěžovat, baví mě to a beru to jako prázdniny."

Já jsem měla tou otázkou spíše na mysl v komunikaci jazykem, který je pro obě strany cizím...

Když jsem doma připravoval program,

vůbec jsem nevěděl, co mě čeká. Věděl jsem, že tam bude dvacet mladých lidí, ale netušil jsem, nakolik budeme schopni si porozumět. S tou základní komunikací není žádný problém, ale když na divadle máte něco vyjádřit, je třeba jemnějších nuancí. A to je v jazyce, který nám není vlastní, těžké. Takže z toho se nakonec odvinulo téma našeho semináře - globální ne-komunikace (global miscommunication), hledání viditelnější formy tohoto fenoménu a zároveň pátrání po nějakém univerzálním jazyce, kde je důležitější než slova nonverbální vyjadřování.

A tak se snažíme hledat další a další vrstvy této vzájemné (ne)komunikace, především pomocí improvizace, a výsledek chceme předvést na závěrečném představení.

Prozradíte, jaké jsou vaše další umělecké plány?

V Holandsku pracuju několik dní v týdnu jako herec. Kromě toho mám vlastní skupinu. A teď bych rád natočil film. Je to v tom stadiu, že vyplňujeme formuláře na granty a hledám lidi, kteří by se na tom mohli podílet tvůrčím způsobem, ať jako scenáristi, tak tvůrčí umělci. Záleží na tom, kolik peněz dostaneme, abychom věděli, nakolik se můžeme rozmáchnout. Udělat to ale chci v každém případě. Měl by to být jakýsi remake příhod Laurela a Hardyho, Tito oblíbení američtí komici němé i zvukové éry měli skvělý cynický humor, který je dnes ovšem považován za staromódní a neškodný. Já bych chtěl tuto dvojici zasadit do současných reálií, dát do kontrastu tradiční zkostnatělou holandskou morálku a názory s novým pohledem na svět. A rád bych to pak promítal v uměleckých kavárnách za doprovodu živé hudby.

Jana Soprová

OD HLAVY AŽ K PATĚ

A je to tady, Šiki Rajska se začala zabývat dekoltem a také (k vaší smůle) barvami. Od krku se úplně ještě odebrat nechtěla - její srdeční záležitost -, ale nebojte se už postupuje dolů... Co se týká barev, frčí na přehlídkách už několik let červená, modrá, zelená a hnědá. Žlutá pak jen na festivalech v zimních měsících. Jako materiál je na Hronově vítán samet a samozřejmě pro pohodlí všech bavlna, v pozdních hodinách i vlna. Hodte se do pohody a hodte na sebe něco, k ránu přituhuje! Vaše drahá Šikina.

Vršek musí být zajímavý, musí přinášet nějaké novotvary a právě to vidíme zde u dívky, která i moc dobře ví, jakýže přívěšek je IN! Ano, je to hronovský přívěšek a ten můžete mít pověšeny opravdu kdekoliv! (barva trička zelená s černým zajímavým horním zalemováním)

Pruhy, proužky, proužečky, říká třikrát ano, ano, ano! Na JH jak dělané, vlastně přiznejte si to, je to tady jedna taková velká kocábka. Mám náramnou radost z pruhů a černobílá jde tomu k duhu. Neduhy nenacházím žádné. Vivat námořníci!

Opravdu vkusně sladěná červená a červená, což je pro vás čtenáře španělská vesnice, ale opravdu by tato mladá žena mohla do nějaké části Španělska, třeba rovnou k Madridu, ale musela by si na sebe dát velký pozor. Rudě by nejeden býk nebo Špatněl hleděl...

Na přehlídce amatérského divadla je červená pro oči balada. S přáním pro barevnější středů, na módní šoky těší se

Šiki!

Spomienky budúceho starca

Já mám Charmse rád a tahle interpretace se mi moc líbila. Nejen sranda, ale i něco víc, přesně to, v co jsem doufal.

Vít Herzina

Opravdu pěkné představení.
Jaroslav Vondruška ml.

Autor a režisér Jožo Krasula uplatnil svůj oblíbený způsob práce, jímž je koláž (skládána ze všech možných dostupných informačních pramenů). Mně fungovaly výborně

načasované pointy jednotlivých částíček koláže. Jenom je škoda, že občas opadávalo napětí, které se zpětně muselo navozovat. Celek fajn.

Zdeněk Grečnár

Funkční úžasná scéna a v ní příběhy, při kterých až mrazilo. Ne všemu jsem porozuměla, ale divadelní obrazy mě provokovaly a bavily. Díky za krásný divadelní zážitek.

Lenka Janyšová

Dobré, zábavné... originální scéna, skvěle využitý prostor. A předloha... Charmse je prostě Charmse.

František Týmal

DIVADELNÉ ZDRUŽENIE PARTIZÁNSKE, SLOVENSKÁ REPUBLIKA

DANIIL CHARMS, JOZEF KRASULA: SPOMIENKY BUDÚCEHO STARCA

O JEDNÉ HLAVĚ

Tak to se mně už nestalo dávno, možná nikdy. Když jsem na scéně inscenace Spomienky budúceho starca uviděl ohromnou hlavu připomínající svým tvarem Majakovského kresby kapitalistů a buržujů z dávných let občanské války v Rusku, byl jsem tímto artefaktem naprosto fascinován a vlastně jsem celé představení vnímal přes tuto hlavu. Omlouvám se za to, ale byla to pro mne tak dominantní záležitost, že jsem si vlastně stále kladl otázku, jak se to nebo ono, co se děje na jevišti, vztahuje k této hlavě, jaký smysl to dostává tím, že z této hlavy někdo přichází, jiný v ní zmizí, někdo z ní vypadává, další v ní trvale žijí a nakonec se ta hlava začne rozpadávat a vlastně se nám odhaluje jakési lidské hemžení, které se v ní odehrává. Upřímně řečeno: když jsem šel na představení, tak jsem velmi dobře věděl, že ta hlava tam bude a neméně tak dobře jsem na základě této četby věděl, proč tam je

a jaký smysl vtiskne celku tohoto jevištního díla. Jenže pak jsem viděl cosi jiného, než si Jožo Krasula napsal - a dobře, velmi dobře napsal. A to co z dobře, ne-li výborně prokomponovaného textu naprosto logicky a přirozeně vyplývalo, přestalo fungovat. Místo velkolepě vzklenuého celku, v němž hlava tvořila základní souvislosti, které směřovaly k tragikomickému pohledu na deformovanou absurdní realitu, nastoupila řada komických replik, dialogů i jednotlivých drobných situací, které vyvolávaly smích a živou reakci v publiku. To se upřít nedá. Stejně jako se nedá upřít, že soubor z Partizánskeho vládního prostředky, které patří k výbavě moderního scénování na vysoké úrovni a že tak inscenace Charmse je z tohoto pohledu rovněž nutně na vysoké úrovni.

Ale marná sláva: celistvý smysl, celistvé propojení, které pro mne představovala na jevišti ta hlava a které jsem nalezl v textu a snad mu i porozuměl, prostě v představení nebylo. Režisér Krasula podle mne nedorostl autora Krasuly, jenž připravil text pro inscenaci neskonale vyššího formátu, z níž zůstala jen ta hlava. Bohužel!

Jan Císař

CHYBĚL KONTEXT

RECENZE

Scénář Jozefa Krasuly pokládám za pozoruhodný. Jeho námětem je život Daniila Charmse, jeho tématem bizarní zoufalost lidské existence.

No co je to za život? Dítě je počato na prvného apríla - samo početí a zrození je dobrý vtíp. A dítě, náhodný zmetek. Nepřišlo tehdy, kdy mělo, po porodu je rváno zpět do těla matky. Co může následovat jiného hned po zrození než výslech? (Nejpříznačnější, posléze opakující se životní situace). Stařeny vypadávají z okna, u šesté to přestane bavit, atd...Tolik pouze expozice scénáře.

Miniatury černého humoru, černého ovšem k uzoufání, jejich podtextem je bezútěšný stres. Ostře pointované historky jsou principem ostrého střihu (montáže) konfrontovány s autentickými materiály a těžko říct, zda sama Charmsova tvorba nebo jeho život jsou bizarnější. Scénář Jozefa Krasuly dokázal postihnout jak půvab Charmsovy osobnosti a talentu, tak děsivý kontext doby.

Medailon

Divadelní sdružení Partizánské vzniklo v roce 1980 jako studentské divadlo a postupem času se zařadilo mezi vyspělé amatérské soubory na Slovensku. Hostovalo na mnoha prestižních festivalech nejenom v SR, ale i v zahraničí (Monako, ČR, Japonsko, Švýcarsko, Mexiko, Finsko aj.) Ve své tvorbě divadlo klade důraz na pravdivost a upřímnost hereckého projevu a laskavý pohled na svět okolo sebe.

red

Inscenační verze mě musím přiznat překvapila, protože v ní, dle mého názoru onen kontext vykloubené doby, které ani nejšílenější a nečernější nápady básníků nemohou konkurovat, téměř zcela chyběl. Jakoby scénář a inscenaci stvořili dva různí lidé. Charmsova tvorba (život?) byla v inscenaci prezentována jako celkem neškodný, i když velmi vtípný kabaret černého humoru - existenciální rozměr zoufalosti vymizel. Nejsem si jista, ale mám podezření, že na vině je scénografický princip, ona naddimenzovaná panoptikální hlava - nad jejím významem jsem si lámala hlavu. Lámala jsem si ji i přesto, že smekám klobouk před režijní vynalézavostí, s jakou je objekt pojednán. Ale paradoxně výsledný tvar působil tak nějak vlídně, a při vši černotě (drsnosti) humoru nepřipadně roztomile.

Měla-li bych svou výtku formulovat jednoznačně, pak v inscenaci, v jevištní podobě mi chyběl smysl a důvod výpovědi, kterou jsem našla ve scénáři. Přesto bylo z inscenace zřetelné, že se jedná o špičkový soubor - uvolnění, autentičtí herci, herecké výkony prosté křeče a nahodilostí, nebývalá souhra, poučená režijní práce - to se nevidá zas až tak často.

Daria Ulrichová

režiséra Jozefa Krasulu

Proč jste si vybral pro divadelní zpracování právě život a dílo D.Charmse?

V Divadelnom združení Partizánske sme si vždy vyberali texty, ktoré mali v sebe dve veci - silný ľudský príbeh a humor. A tak hronovskí diváci mohli vidieť naše predstavenia textov N.V. Gogoľa Hráči, Frikando, frikando... (Zlaté teľa) od Ilfa a Petrova či naposledy predstavenie Prvá jazdecká od I. Babela. No a teraz je tu Charmsov život - a to je naozaj silný príbeh. V jeho textoch je tiež množstvo krásneho nonsensového humoru. Tak sme sa pokúsili urobiť textovú a divadelnú koláž, ktorá by hovorila o autorovom pohnutom životnom osude za pomoci jeho vlastných textov a to nielen literárnych, ale napríklad aj záznamov z výsluchov, denníkových zápiskov apod.

Co soubor inspirovalo k vytvoření tak nápadité scény?

Na prvom mieste musím uviesť, že u nás sa na inscenácii môžu podieľať všetci. Tak sme sa spoločne stretávali a dlho sme vymýšľali, čo s tými krásnymi, ale často aj nesúrodými textami, ktoré mnohokrát akoby nemali ani len pointu? Ako to dať dohromady? Stále ma mávalo, že sa to všetko točí okolo ľudského tela, je tam množstvo scén, keď mucha preletí cez hlavu, je tam hlava, ktorá nemá oči ani uši... No a niekto vykrikoval: „Mohla by to byť hlava“. A ukázalo sa, že to bol kľúčový nápad, ktorý určil aj celú podobu inscenácie a jej charakteristiku - na jednej strane to môže byť autorova hlava, v ktorej sa rodia myšlienky, texty, nápady - ale môže to byť aj hra pacientov v nejakom psychiatrickom ústave. Alebo... no všeličo, je to na divákoch.

Vaši divadelní práci - alespoň tu, co znám - spojuje hravost, práce s materiálom a jakási lidskost. Co je pro vás při vytváření inscenace podstatné?

Divadlo je pre mňa spôsob existencie. Patrím k tým divadelníkom, ktorí robia divadlo predovšetkým pre divákov. Myslím na nich pri každej scéne - nebude ich to nudiť, budú sa zabávať, neurazí ich to? Mám rád divadlo, ktoré je úprimné, pravdivé a má v sebe aj poéziu. Nikdy divákov nepodceňujem. Už jeden z mojich učiteľov, P. Scherhauser, hovoril, že musíme počítať s divákom, ktorý je múdrejší, vzdelanejší a chytřejší ako ja. Toho sa držím a snažím sa to sprostredkovať aj našim ľuďom v súbore, či mojím frekventantom na dielňach.

ZUV

TAK TO VIDIM JÁ

Tak takhle to bylo aneb
Život je jen náhoda

„Překvapení“ pro diváky, kteří by mohli být ještě překvapenější, kdyby pan režisér do „hry“ ještě více zatáhl techniku.
Jaroslav Vondruška ml.

Klobouk dolů před každým povedeným autorským divadlem. A zde smekám cylindrem. Sedmdesát minut uběhlo jako voda.
František Týmal

Zajímavý text nabízí i podívanou. Bavila jsem se ve chvílích, kdy do hry vstupují dva herci. Občas to vážlo a na jednoaktovku bylo až dost dlouhé.
Lenka Janyšová

Medailon

DS Banda opravdu není Svatopluk Benešov.

BANDA (Benešovské Amatérské Nezávislé Divadlo Autorské).

Z názvu je zřejmé:

- že jsme z Benešova
- že jsme amatéři
- že se snažíme být nezávislí
- že se zabýváme divadlem
- že máme svého autora

DIVADELNÍ SPOLEK SVATOPLUK BENEŠOV PAVEL NĚMEC: TAK TAKHLE TO BYLO ANEB ŽIVOT JE JEN NÁHODA...

SYMPATICKÝ POKUS

RECENZE

Záměr režiséra, scénografa a především autora a herce Pavla Němce stejně jako celého souboru Banda z Benešova je mně sympatický svou snahou o autorské divadlo. A koneckonců i svým dominantním zaměřením námětovým a tematickým, jež směřuje do dnešních dnů; vyprávěním o rasantním mladém muži bez skrupulí, který bezohledně spěje do „vyšších“ bohatých kruhů, na tuto svou dravost doplatí a skončí jako bezdomovec, jemuž platí hosté v hospodách piva za jeho příběhy. Zároveň ovšem hned musím dodat, že už tady začínají problémy, pro něž to představení pro mne zůstává jen pokusem. Tahle příhoda a z ní vyrůstající příběh je totiž příliš přímočarý - někdy až plakátově křiklavá. Prostě: moc brzy jsou její tematické akcenty jasné a tlačí se na povrch a přes rampu příliš, příliš jednoduše. Snad v jednom jediném se tato jednoznačnost poněkud lomí: V závěru, kdy si oba vypravěči-hráči vyměňují místo abezdomovec odchází, zatímco jeho náhodně z obecnstva vybraný partner začíná tam a týmž způsobem jako ten ztroskotaný mladý dravec. Tahle přesmyčka má v sobě přece jen cosi víc než jen ten doposud průhledně, čitelně a jednoduše vyprávěný příběh.

Příznám se, že mne zajímalo na tomto představení daleko více téma druhé,

jaksi méně rozvíjené a provedené, ale troufám si říci, že daleko slibnější: téma hry, divadla nebo možná nejlépe - téma radosti z předvádění a fabulování. Ten dravec si totiž - jak ostatně naznačily už předchozí řádky - zvolí z diváků (odehrává se všechno vlastně teď a zde, kde se děje benešovské představení a herci to nijak neskrývají, naopak s tím přímo počítají, občas jsem měl dojem, že i paní Daniela Fischerová se ocitne na jevišti v roli spoluherce) svého partnera, protože své příběhy je zvyklý v hospodě předvádět, hrát. Ten partner se zpočátku bojí, stydí, tone v rozpacích, ale pak se jej zmocní vašeň, dere se do popředí, fabuluje, rozehrává ze své fantazie situace. Pavel Němec tento vývoj předvádí přesně, dynamicky, s věrohodnou proměnlivostí, ale především: vychází tak říkajíc sám ze sebe, nehraje postavu, hraje své představy o ní. Což - bohužel - neplatí o jeho partnerovi. Ten naopak hrál postavu ze všech sil, dokonce snad ze sil, které ani nemá. A to se nejen do tohoto druhu produkce nehodí, ale navíc to působilo příliš křečovitě, chtěně, nepřirozeně. Hravost, kterou by takto pojatá záležitost vyžadovala, byla ta tam, zůstala jen úporná snaha zahrát pravděpodobný charakter. Ale možná, že to byl záměr režiséra a autora Němce, že chtěl tuto postavu „vystříhnout“ jako ze života, co nejreálněji, aby ukázal důsledně a důrazně ten příběh, jenž má svou současnou „sociální“ notu.

Ať tak či onak, výsledek je takový, jak jsem napsal v titulu: sympatické snažení, ale zůstalo jen u pokusu.

Jan Císař

POKOŘENO NANICOVATOU SRANDOU

Na počátku musím předeslat, že tentokrát moje zpráva není a nemůže být objektivní, neboť inscenaci jsem viděl přinejmenším po třetí, pokaždé v jiném obsazení, a navíc jsem k uvedení tohoto textu v AS psal dramaturgický pandán. Tím je dáno, že jsem možná viděl i to, co v představení třeba nebylo v plné míře provedeno. Navíc byly v představení dva záskoky, neboť ti, kdož měli hrát, trčí kdesi v letištním terminálu, jelikož muslimani opět terorem vydírají atlantskou civilizaci. Mohu pochválit záskok za světla a zvuk, neboť Luděk Švehla přesvědčivě předvedl kolaps technického zázemí. Avšak zastupující kolegyni, vysvětlující, proč se hrát nebude, se věru moc nevedlo. Padla prostě do vody, ale její projev byl poněkud umělý, což zničilo předpoklad, že jsme skutečně svědky problému a musíme čekat, jak se to vyvine, a tím uvěříme i konfliktu v hledišti.

Takže.

Samotný nástup Houmellese jsem dvakrát zažil jako precizní a uvěřitelný, ale tentokrát byl představitel umělohmotný jak jeho tašky z obchoďáku, a to až do okamžiku, než v ději nastoupil do konkurzu. Od té chvíle byl jeho projev uvěřitelný a dostatečně strukturovaný. Pavel Němec, co ubohý divák vtažený do děje, však obstál od počátku.

A už jsem u zdi, protože se mi předchozí

inscenace smývají dohromady, vzájemně se vylepšující. Snad tedy pár slov o tom, co si na textu P. Němce i na inscenaci cením. Jednak, že je černou crazy komedií ze současnosti, a že nehraje na strunu emotivního vydírání, byť se tak v konci na pár vteřin tváří, aby nás posléze katapultovala do tvrdé reality. Dále, že je zde použito a především používáno více komunikačních rovin. Realisticko-psychologická v nadhledu, přímá a přiznávaná komunikace s divákem jako součást výpovědi, a odhalovaná divadelnost ukazující jak se nehmotné slovo stává hmotným činem, přičemž se pracuje se Stanislavského metodou převtělení, Brechtovským zcizením a otevřenou demonstrací. Nejzajímavější je okamžik, kdy „postavy“ začnou myslet „divadlem“ a najednou se před našima očima divadlo uděje, a pak už pokračuje až do konce. Řeč je o situaci v proděkanově knihovně, kde se také pojmenovávají a odkrývají finesy režijních a hereckých prostředků.

Co pro mne nefunguje, a to od samého počátku života tohoto textu, této inscenace, je sám závěr. Od okamžiku, kdy Divák nyní odsouzený do role Houmellese sedí zpět na svém místě, a jeho pokořitel vytáhne z jeho peněženky jeho původní lístek na sedadlo, už není zapotřebí cokoli dál dohrávat a doslovovat jak v tupém americkém velkofilmu. Sice se na dohrávku dostaví smíchová reakce, ale celý podtext inscenace, cudně ukrytý za divadelností, ale v našich myslích reálně existující, je náhle pokořen nanicovatou srandou.

Jinak ano!

Vladimír Zájíc

Pavla Němce,

autora, režiséra a samotného protagonistu ve hře *Tak takhle to bylo* aneb *Život je jen náhoda*.

Jak vznikl samotný text?

Pracoval jsem osm let v Praze a domů jsem jezdil přes Hlavní nádraží a tam mě zastavovali houmlesové a vyprávěli mi srdceryvné příběhy o tom, co se jim přihodilo, jak žádný z nich za to nemůže. Samozřejmě vždycky za jejich osudy může někdo jiný, všichni okolo, jen oni ne. Napadlo mě nějak jejich příběhy divadelně zpracovat. Nabízel jsem, že jim koupím pivo, když si se mnou budou povídat. Asi půl roku trvalo, než jsem nasbíral rozumný materiál, z kterého by se dalo něco sestavit. Tak takhle text vznikl.

V programu jsem se dočetla, že jste divadlo Banda, ale kontakt na vás a krátké povídání o souboru se vztahovalo k souboru Svatopluk z Benešova. Jak to vlastně je?

Banda je určitá malá skupina lidí, která pracovala v divadelním spolku Svatopluk. Jsme banda lidí, která si divadelní práci představovala trochu jinak, a protože starého psa novým kouskům nenaučíš, tak jsme si poříдили nového psa a tím je právě Banda.

A správný kontakt na nás je www.sweb.cz/ds.banda

Tato hra je prvotinou vašeho nového psa, takže úzce souvisí se vznikem divadla a zároveň s odchodem ze souboru Svatopluk?

Ano, tato hra vznikala ještě pod hlavičkou Svatopluku. Zkoušeli jsme doma, navíc s hosty, jakoby paralelně vedle souboru, což způsobilo trochu nelibosti a také se začaly rozcházet představy o divadle a přišlo mi lepší, když vedle sebe budou fungovat dva soubory nezávisle na sobě v klidu, než aby se v jednom hrotila atmosféra. A nyní už se chystá s Bandou druhá hra (*Klaun*, premiéra pravděpodobně 14. září 2006).

Len

TAK TO VIDIM JÁ

Nemůže může

Při představě, že mne - coby muže - ženy považují za VIR, mne jímá hrůza. Jsem rád, že ANTIBIOTIKA, která stále ještě beru, mi předepsal můj LÉKAŘ, nikoli LÉKAŘKA.

Jaroslav Vondruška ml.

Školní akademie o „zvláštním vztahu“ náctiletých dívek k mužskému pohlaví. Líbila se mi textově některá čísla, ale jinak ukřičený, špatně odříkaný text mě nijak nebral.

Nechápu, co to má společného s divadlem.

Lenka Janyšová

Představení bylo vcelku humorné, ale neforemné a prostorově nešťastně vyřešené. Herecké výkony byly dost nevyvážené a když se slečny rozohnily, nebylo jim vždy dobře rozumět.

František Týmal

Dělaly si z feministek srandu či se za ně považují? Vadilo mi prolínání těchto dvou poloh. Osobně bych se přiklonila k vážnějšímu pojetí v posledních

minutách představení.

Kamila Dušková

Docela šikovné holky, to musím uznat. Škoda, že si vybraly a vložily tolik energie a invence do tématu, za kterým si prostě

nemůžou stoprocentně stát.

Vít Herzina

DS VENDELÍN ÚDIVADLA KOPŘIVNICE KOLEKTIV SOUBORU: NEMŮŽE MŮŽE

FEMINISTKY, CO NEMŮŽOU MUŽE

Než začnu psát o kvartetu dívek z kopřivnického souboru Vendelín, které na JH přivezly svou autorskou feminiádu Nemůže může (s kroužkem nad ů v slovně-hrátkové závorce), cítím nutnost předeslat, že s Matkou všech femin Lenkou Hrdinovou mě nepojí žádný příbuzenský poměr, neboli shoda jmen je čistě náhodná.

To, čeho jsme byli včera večer v Sále Josefa Čapka svědkem, byla pro mě čistokrevná školní besídka pro věkem a humorem spřízněné spolužáky. Dokazovala to ostatně i diferencovaná reakce publika na jednoduché, z velké části zřejmě improvizované (anti)feministické scénky, jejichž humor (a nezřídka i provedení) se blížil těžkotonážní muniti divadelních hrátek Františka Ringo Čecha. Jednotlivé

scénky, oddělené zbytečně dlouhými pauzami, měly nevyrovnanou úroveň, která bohužel s postupem času klesala do stále drsnějších estrádních nížin. Občas z nich vystoupala na přece jen umnější pahorek, jako v případě variace na fialkovskou pantomimu sebeobjektí, ale zupácká vojanda, jakož i feministický klub už opět nabraly na síle. A to doslova. Milé dámy, jestli si chcete zachovat své něžné hlásky, tak nahraďte primitivní sílu technikou! Jinak dopadnete jako vaše blondatá kolegyně, která už teď má svůj hlasový orgán nepochybně nemocný.

Možná se někdo upřímně bavil, já moc ne, a nemyslím si, že chyba je jen na mé straně. Toto představení opravdu patří na školní besídku, ale na Jiráskově Hronově, který se rok co rok snaží adeptům divadelního umění vštípit jisté profesionální dovednosti, toto tlustě přehrávané herectví s překřičenými hlasy působí spíše jako odstrašující příklad, kudy cesta nevede. Mimochodem, zaujalo mě, že kvartet feministických dívek režíroval muž.

Radmila Hrdinová

BEJT NASRANÁ NA CHLAPY

RECENZE

Divadlo jako takové, divadelní soubor, inscenace, představení vznikají a existují v určitém kontextu. Kontextu místa vzniku, doby, věku tvůrců, jejich zkušenosti, v kontextu aktuálnosti tématu, formy a podobně. V určitém místě, čase a pro konkrétní okruh diváků může mnohá inscenace fungovat náramně. Její přesazení do jiných míst a pro jiné diváky s jinou zkušeností, jiného věku, zkušenosti a názorů, tedy do jiných kontextů je pak vždy zkouškou její nadčasovosti či přesněji nadregionálnosti. Ne vždy dopadne dobře. Někdy dokonce inscenace a celý soubor zcela propadnou. Byli a budeme toho na JH a nejen tam svědky často. A přesně to se stalo kopřivnickému souboru Údivadlo - DS Vendelín a jejich feministické revui Nemůže (může) muže.

Čtyři patnáctileté či šestnáctileté dívky, jeden paraván a sled výstupů, scének a skečů. Všechny na jedno téma: Bejt nasraná na chlapy. Texty primitivní, herectví nijaké, režie žádná. Jako když si připravíte večírek pro kamarády a kamarádky. Snad všechno, co dívky předvedly, by se jim dalo vytknout. Ba co víc: Snad všechno, co dívky předvedly, by se jim dalo omlátit o hlavu. Texty, herectví, pointy, rytmus... A přesto se něco ve mně

vzpírá, abych je jen tak „odstřílel“. Z jedné strany šlo o téměř sociologický dokument o tom, jak televizní a mediální tvorba zasahuje a ovlivňuje mladé lidi. Bylo až šokující, jak často využívaly dívky nedivadelní, mediální prostředky - nahranou pop music, rozhlasové i televizní moderování, různé soutěže (ostatně jako soutěž „zaobalily nakonec i celý svůj kabaret) a podobně. Z druhé strany šlo o aktuální téma, jež možná v centrech je již banalitou, v kopřivnickém kontextu může působit výbušně a dívky jsou vlastně drzé a odvážné. Na tomto festivalu zastupují studentské divadlo. Studentské a mladší než středoškolské. A taková jejich „autorská feminiáda“ byla. Přímochary humor, jasné, jadrné vtipy, hubatost co to dá hrubozrná. Nad všemi herecky čněla matka všech femin v podání Lenky Hrdinové. Její rozhýbávání prsou během písničky Mumuland hned tak nezapomenu. A její výstup coby fašistky všech femin, to už mělo cosi řáckého do sebe. Vše ostatní bylo ryze provinční a pouze pro omezený okruh příznivců. Přesazeny do kontextu JH působily kopřivnické děvy jako prostoduché nahé učnice v ostrém intelektuálním trní divadelně poučených diváků. Ale když jsem se rozhlédl po divácích a jejich reakcích, velmi mladé dívky a jeden starší pár se velmi dobře a nahlas bavily. To neberte jako obranu inscenace, ta byla příšerná, ale jako vnímání kontextů. I když teď budou asi čtyři kopřivnická F na mě nasraná, fandím jim víc než stoletým českým lípám.

Vladimír Hulec

členky divadelního spolku UDIVADLO,

kteří na Hronov zavítaly z Kopřivnice s představením Nemůže může (kroužek nad druhým „u“ si můžete škrtnout...)

Jak představení vznikalo a kde je Daniel Brchel, on není režisérem a autorem textu?

Ne, autorem textu jsme my všichni dohromady a společná byla i režie. Představení vzniklo na základě jednoho nápadu... neměly jsme žádnou hru, protože jsme čtyři holky a na všechno nám chyběl někdo, kdo by zastoupil právě mužské pohlaví. Jednou jsme si ze srandy řekly, že tedy nezbývá nic jiného než hrát o feministkách. Chytló nás to a bavilo, hrozně nám šlo vymýšlet další a další situace z feministického prostředí.

A vy a feminismus?

My nejsme žádné zaťaté feministky (opravdu!). Zastáváme samozřejmě názor, že chlapy k životu potřebujeme, ale jako každá žena ani my nechceme sedět celý den u plotny. Může nemůže je opravdu extrém a absolutní parodie. Každé představení je originál, vymýšlíme si feministické fórky i během hraní. Někdy je docela výkon vyjít ven ze sálu mezi ty davy a vysvětlovat přítomným mužům, že jsme opravdu milé a hodné holky.

Jak se vám hrálo na JH?

Jo, hrálo se nám tady dobře. Sice jsme měly docela strach, protože náš osvětlovač, zvukař, technik v jedné osobě s námi nejel. Musely jsme mít náhradu narychlo a neměly jsme ani zkoušku, ale všechno dobře dopadlo. Strašně dobře se nám tady hrálo, hronovské publikum bylo skvělé.

Len

Medailon

ÚDIVADLO D.S. VENDELÍN spadá pod Dům dětí a mládeže v Kopřivnici, kde je spousta dalších souborů spojených s dramatickým oborem. Lenka Hrdinová, Petra Brusová, Veronika Alexová, Markéta Zámrská - čtyři dívky, ze souboru nejstarších v DDM Kopřivnice.

Seminaristé

Proč jsem tady? To je jasný! Věděla jsem, že tu budou samý chlapi... Pravý důvod je ten, že studuji produkci a vedu v Praze divadlo Damúza a většina souborů, které u nás hrají, nemají svého osvětlovače. Chci umět pomáhat spolužákovi, který je schopný svítit a já ne. Produkční je holka pro všechno a tohle musím znát.

Tereza (20)

Zajímá mě svícení. Jsme z Vysokého nad Jizerou, svítím a zvučím už léta. Tak jsem tu vyloženě k získání větších zkušeností. Snažím se poučit.

Aleš (24)

Jsem v Hronově třetím rokem. Jsou tu skvělí lidi a něco se naučím. Dělán v souboru ve Slavičíně. Dřív jsem hrál, ale teď studuju, takže dělám jenom techniku.

Saša (21)

Jsem technik v divadle - zvukař a chci se naučit osvětlování. V Hronově je fajn, už jsem tu potřetí.

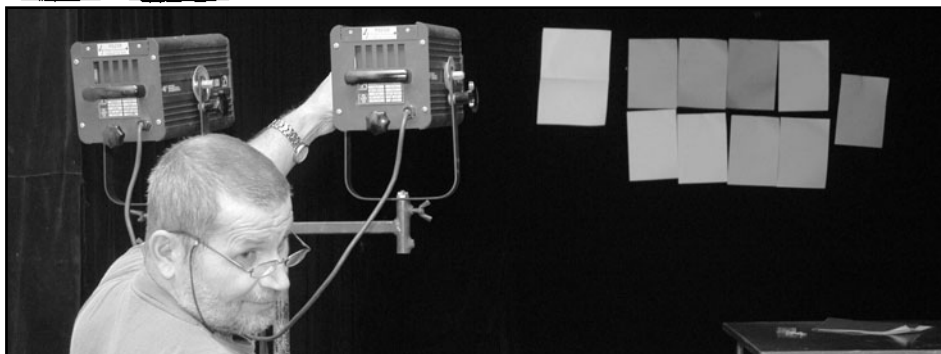
Jarda (32)

Jsem tu poprvé a v tomhle kursu jsem proto, abych se přiučil něco z techniky. Protože v našem souboru těmito znalostmi nikdo neoplývá, byl jsem sem vyslán. Tak plním úkol a podívám se k tomu na pěkný divadlo.

Vašek (18)

A CO TAK HLE

SEMINÁŘ T JAKO TECHNIKA

Nechci stavět techniku na piedestal, ale vím, že osvětlení dokáže z „průměrného představení udělat dobré a špatným svícením se špičkové představení dokáže zabít.“

(P.Hurych)

„Úplně základní myšlenka je naučit se vidět,“ charakterizuje hlavní linii semináře Pavel Hurych, zkušený technik a osvětlovač několika amatérských souborů. Jeho asistentem je Jaroslav Vondruška ml.

Účastníci dostali k ruce unikátní publikaci (vytištěnou přímo pro účastníky tohoto semináře), kde jsou na 75 stránkách obsaženy základní informace týkající se nejrůznějších aspektů scénického svícení. Seminář je rozdělen do dvou základních částí - na jedné straně rozebírají účastníci shlednutá představení z hlediska techniky a poté se frekventanti dozvídají o nejrůznějších problémech spojených s profesí osvětlovače a zvukaře v divadle. V Hronově budou mít možnost nahlédnout do zákulisí obou divadelních sálů a vyzkoušet si sami zdejší techniku.

Pavel Hurych říká: „Hlásám dost tvrdě, že každý amatérský soubor musí mít svého technika, i když nemá vlastní technické vybavení. Protože, dělá-li to někdo cizí, nezná předem představení, jeho rytmus, jeho zvláštností a může ho úplně zničit. Kromě toho je dobré mít své vlastní vybavení, protože amatéři často hrají na místech (ve školách, v kulturních domech), kde vlastní vybavení nemají buď vůbec nebo je velmi špatné.“

Co by se frekventanti měli naučit?

„Úplně nejzákladnější myšlenka je naučit se vidět problémy, pojmenovat je. Já je nenaučím svítit, protože zvlášť to světlo je specifická záležitost konkrétní scénografie, která je kombinace barev. Je důležité vidět chyby, naučit se, jak si pomoci, aby nebyly. Celé je to v tom zkoušet, zkoušet, vymýšlet. A když se to nedaří, zkusit to jinak. A když se zadaří líp, zkusit, jestli by šlo ještě něco jiného, jinou cestou. Nikdy se to nepodaří stoprocentně, ale musíme se tomu aspoň přiblížit.“

Laik si nedovede představit, jak se dá kouzlit s barevnými filtry (což Pavel Hurych názorně ukazoval právě ve včerejším kursu), jak se proměňuje nasvícení v kombinaci různých barev.

A jak je možné ublížit pochopení kusu, není-li svícení přesné?

„Je důležité správně kombinovat barevné filtry proti kostýmu, proti scéně, protože při nesprávném odhadu může být výsledek velmi zkreslující nebo zavádějící. Když například dobře nevidíme do tváře herce, slyšíme jen slova, nemůžeme vnímat jeho mimiku, gestiku, výraz, a slyšíme jen slova, smazává to jednu rovinu vnímání, takže nakonec třeba vůbec nezjistíme, proč tam ta postava je.“

„Učím také, že se musí brát ohled na diváka. Když chcete, aby divák viděl, nesmíte mu dělat zvěrstva, tj. třeba mu svítit do očí, a dělat prudké změny ze světla do tmy a zpět. Protože adaptace oka je dlouhá, primární může být 10-40 vteřin, sekundární až 20 minut. Když vám světlo vypálí do očí a pak ho zase vrátí zpátky, nejsme pak schopni dlouho vnímat detaily.“

Kromě toho mají osvětlovači svůj vlastní jazyk. Víte třeba, co jsou to vany nebo štych? Kdo tohle neovládá, je mimo.

Jana Soprová

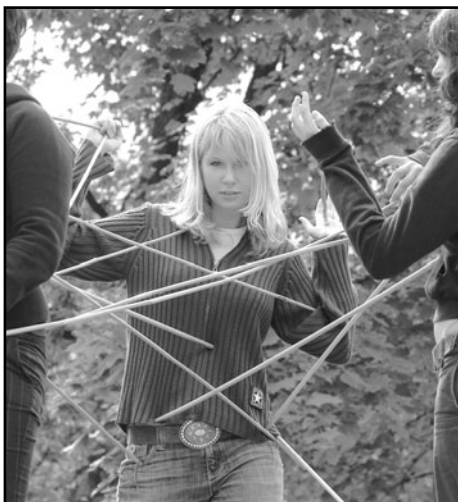
A CO TAK HLE

KERAS A MANIS

**Pé Pé Pé – ukaž se nám
prostoré!**

O prostoru a zase prostoru s lektorem Tomášem Žížkou, scénografem, pedagogem, režisérem, iniciátorem a realizátorem projektů site specific, který se mimo jiné angažuje v rámci OS MAMAPAPA v oblasti světelného designu...

Seminář P se zabírá prostorem. Nejzajímavější je vlastně vyrazit do města a vyhledat si vlastní prostor – ten pravý! K zamyšlení byla nabídka místní tvrze, která je původní a byla zakládajícím místem obce. Možná i keltská osada (opidum) stála na místě, kde se postavila vodní tvrz a pak svobodný statek – dům rodiny Jiráskových (vzdálení příbuzní Aloise Jiráka, který o tvrzi píše v kronice U nás). Původní cesta nahoru, směr Polsko, Broumovsko, vedla právě tudy a ne tak jak dneska, „za Metují“. Sedíte tu a cítíte obrovskou vzdálenost od centra. Místo žije tzv. vnitřní periferií, i když jsme asi jen 150 m od náměstí. Vnitřní periferie je velmi zajímavý jev. Z města lidé přecházejí přes můstek a vcházejí do parkové části s jinou náladou. Přikrášlují si to trochu, ale nejdříve se ženou, a pak zpomalí a s vydechnutím vstoupí sem k tvrzi a vše má odlišnou atmosféru. Tento objekt jsme si vybrali pro venkovní prostředí – vnější prostor, ale zaměřili jsme se také na vnitřní prostředí – prostor těla. Seminář vzniká z lidí, z jejich potence. Jde o to, jací se sejdou lidé v semináři, jaký mají o problematiku zájem, a právě z toho vzniká celá dílna. Chceme vyzkoušet přechody z vnitřního do vnějšího prostoru. Např. vnitřní prostor tvrze je pro nás tabu, uvnitř domu nebudeme nikdy pracovat. Nahlížíme jen zvenku a shromažďujeme materiály

o tvrzi a kolem ní. Náš vnitřní pocit, prožitek pak zkusíme v parku na starém koupališti. Tam je to o těle a tělesnosti – venkovním prostoru. Tam jsou pro nás důležité stopy, nálady, impresie lidí, kteří vstupují do rozvaleniště koupaliště a sledují zánik jedné etapy. Nejen sentimentem, ale iniciací vyhledávají místa, která je nějakým způsobem osloví. Rozeznává se fantazií, co by se s konkrétním místem na koupališti dalo zviditelnit. Přemýšlí se o tom, jak dané místo nechat promluvit. Dnes bude přelom dílny, kdy celková zodpovědnost přejde ze mě na samotné seminaristy. Budou si muset stát za svou myšlenkou. Chci, aby se v prostoru cítili autorsky. Každý ze svého pohledu, se svým rozhodnutím, svým způsobem zkoumání, aby se dotkli toho fenoménu, že také prostor je může obohatit a přinést jim nějakou zprávu, že to není jen o použití prostoru a jeho naplnění. Zaujaly mě tyto prostory, protože oba jsou v časovém vakuu a čekají, co s nimi bude. Na jedné straně je paměť, historie, na druhé straně paměť společnosti, určité komunity, která se scházela a potkávala (třeba jen v sezóně). Tvrz je veřejné místo s blízkou pamětí, které je tady opuštěné a prázdné. Říká se, že zakladatelem byl Hron z Hroníku a chodil se koupat právě do blízkého koupaliště v parku (do plavání byl hrrr).

Keras je napětí a manis je uvolnění (indonéský tanec) – učení se o balanci. Plovárna je pro nás keras (napětí, dramatická) a tvrz manis (uvolnění, vzpomínka na historii)...

Seminář počítá na závěr s veřejnými ukázkami, část dopoledne (plovárna) a část večer (tvrz)...

První impresie vzniklé v semináři Pé jako prostor:

Tvrz = schodová střeška, vzadu komín, bílá a černá – protiklady, tíha, mohutnost, minulost, tradice, ohnisko, zchátralá, za vodou... za vodou, chátra, společnost, tvrz a tvrzení, jistota prostoru, komunikace, cesta, řeka, Metuje, lamentuje, ruce zalamuje

Koupaliště = velikost, šachovnice, lastr, padesátá léta, hloubka, surovost, samota, rozpad, rozklad, pevnost, bunkr, dno, hrob, podlouhlý spád, rozhled, běžecká dráha, aréna, prázdnota, udržovaná zbořenina, křižovatka, hřiště, škola s graffiti, poleženíčko. **len**

Seminaristé

A co říkají na Prostor s Tomášem seminaristé, kteří si každý den zaplavou v prázdném bazénu?

Seminář P jsem si vybrala, protože se chci věnovat scénografii a Tomáš je scénograf. Neočekávala jsem nic moc a je to úžasný. Strašně moc mě to baví, není chvíle, kdyby mě to nebavilo, prostě baví mě to pořád!

Máša z Plzně, 17 let

V semináři P jsem proto, abych zjistil, jak nehrát V prostoru, ale S prostorem. Zjišťuji, že Tomáš má výborné zkušenosti a dokáže velmi dobře učit se dívat, takže mi otvírá oči.

Láďa, 34 let

Seminář jsem si vybrala, protože mě nejvíc zaujala anotace. Říkala jsem si, že by to pro mě mohlo být zajímavé, že bych Hronov mohla poznat jinak, než ve školních třídách. Předpokládala jsem se, že se vydáme do uliček, zákoutí a očekávání se splnilo, jsem moc spokojená a lektor je velký sympaťák.

Miša, 28let

Když jsem vyškrtala všechny semináře, v kterých jsem už byla, tak mi jich zbylo pár a z nich mi přišel tenhle nejzajímavější, nevěděla jsem, co od toho můžu čekat, ale jsem mile překvapená.

Kateřina, 20let

Přijela jsem přímo za tímhle seminářem, protože se v budoucnu chci zabývat scénografií. Jsem zvědavá, co se tady dál dozvím.

Kristýna, 16 let

Očima Tomáše Žížky nacházím prasklinky a puklinky v betonu svojí zkosnatělé představitosti.

Jana, 26 let

Nezatuhnout

Během prvních třech dnů svého pobytu na JH jsem si užila hned tři průvody s dechovou hudbou a mažoretkami... Vzpomínám na svou první návštěvu hronovské divadelní přehlídky před pěti lety. Tehdy mi průvody připadaly stoleté, směšné a nadbytečné. Tentokrát jsem si při tom prvním s chutí zatančila polku. Čím to je? Ještě před lety jsem si myslela, že je potřeba hronovské průvody jednoznačně zrušit a přiblížit formu zahájení festivalu naturelu účastníků K(n)MD. Teď mám naopak pocit, že by mně kapela a mažoretky skoro chyběly. Ono totiž něco měnit, není jen tak! Výborných a zaručených nápadů je všude všdycky dost - jak říká známý dramaturg Miloslav Klíma, v Čechách můžete nabírat nápady vidlemi v každé hospodě -, jenže praxe je pak jiná. Už přes 10 let pracuji v Českém rozhlasu a za tu dobu jsem zažila nepočítaně různých koncepcí, jak změnit vysílání, aby se zalíbilo posluchačům a neměli touhu přelaďovat na jiné stanice. Programová schémata byla často zajímavá a podnětná, ale když přišel okamžik realizace, ukázalo se, že na naplňování všech těch zbožných snů nejsou lidi, a když jsou, udělají si pořady zase po svém. Tak jako všdycky, tak jako po léta. Takže výsledek není ani tak závislý na formě, ale na těch, kteří ho tvoří. Často se na těchto stránkách volá po změně, po radikálních, průlomových a provokujících inscenacích, po něčem zásadním. Proč ne, taky by se mi to líbilo a taky po tom volám, ale čím dál tím víc zjišťuji, že je to znovu a znovu „o lidech“. Voláme po něčem, co málokdo z nás dělá. Chceme zažít zázraky, které tu možná ani nejsou nebo bychom je nepřijali. Není to tak dávno, co jsem na schůzce redakční rady Amatérské scény navrhovala změnu struktury celého časopisu, přízpůsobení obsahu mladším čtenářům, odklon od popisu všech možných i nemožných divadelních přehlídek a naopak otevření časopisu zajímavostem a praktickým nápadům, tipům a zkušenostem. Uvědomuji si, že i kdyby všichni přítomní s touto změnou souzněli - což se samozřejmě nikdy nestane -, není možné v praxi mávnout kouzelným proutkem a proměnit léta zaběhnuté postupy. Radikální přístup by asi znamenal zhroucení toho, co dosud funguje, postupné změny se zase zdají být pomalé a málo uspokojivé. Právě proto jsem s potěšením kvitovala proměnu titulů v časopise a na JH zase, že se organizační štáb proměnil na schůzku skutečně organizační a nikoli setkání „starých známých“ spojené s placácáním po zádech. Vidím v tomto

PC – OHLÉDNUTÍ ZA PONDĚLKEM

Hlavní téma debaty: Minimalismus jako stav myšlení v dramatickém umění.
Počet účastníků v průběhu debaty osciluje kolem hodnot 6 + 80 (lektori PC + ostatní).
(Započítáni jsou i dřímající a Jan Císař v režimu stand by.)

Debate postupně volně reflektuje tři nedělní představení. 58 minut připadá na Marmeládu, 25 minut na Surovosti laskavosti, 19 minut na Ani zrnko pepře pro Czermaka. 14 minut z plánovaného času PC zůstává nevyčerpáno a účastníci dostávají volno.

Vytrženo z debaty:

Minimalismus v divadle není rezignací na vypovídací hodnotu. Jde jen o specifický druh reflexe doby, která neuznává žádné hodnoty. (Vladimír Štefko)

Každá věc, kterou zkrátíme na polovinu, je potom dvakrát tak lepší. (Daria Ulrichová)

red

ZE ZÁKULISÍ ANEB KDO JSOU TI, BEZ KTERÝCH BY JIRÁSKŮV HRONOV NEBYL

Zastavení čtvrté - u „kamelotů“ JH

Víte, jak se člověk stane prodávčem ve stánku na JH? Kamarádčina babička zavolá organizačnímu štábu, přihlásí svou vnučku a ta vezme kamarádku s sebou. Aspoň tak to bylo u dvojice děvčát ve stánku poblíž Čapkova sálu. U dvojice ve stánku poblíž školy to bylo tak: „Ségra dělá v informacích a tak mi to zařídila.“

U Sálu J. Čapka se Kateřiny Holmanové a Kláry Mrázové dále ptám: Jak probíhá den takového prodávče?

V devět se sejdeme před IK, nabere si materiály, dáme to na stůl a začínáme nabízet. Všechny otravujeme. Jsme tu do sedmi večer, v půl už začínáme balit.

Co jde nejmíc na odbyť?

Zpravodaj a brožurky. A přívěsky.

A co červené „placky“?

Všichni se na ně ptají. Prostě je přivezli a během pěti minut byly pryč. Nám je ani nedali, měli je jen v informacích. To mi přijde jako blbost, ještě dneska se na ně lidi ptali.

Chtěli byste něco vzkázat čtenářům?

Někdy, když z něhoho kolemjdoucího voláme, tak ani neodpoví nebo řekne, že už na něj voláme po dvacátý - ale my si nemůžeme každého pamatovat! Některý lidi jsou protivný, ale většinou je to v pohodě.

Chodíte taky do divadla?

Ani ne. Chodíme na vystoupení do parku, na koncerty a tak.

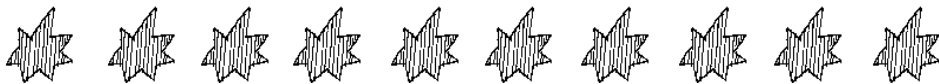
Druhá dvojice - Lucka Hánová a Martina Kalašová „od školy“ - potvrzuje, že nejprodejnějším artiklem je Zpravodaj. A má druhá dvojice kamelotek na srdci nějakou stížnost?

Štve nás akorát vítr, že rozfoukává papíry a Zpravodaje. Někdy se stane, že je pak špatně poskládáme. A jednou jsem málem vrátila o stovku míň, ale včas jsem na to přišla.

Paní Poláková z IK, která má kameloty na starosti mi potvrdila, že letos jsou v ulicích Hronova pouze tři dvojice, nové posily je vystřídají kolem půlky týdne. Celkově byl letos zájem dělat kamelota slabší a zkušenost je taková, že „většinou přijde babička, dědeček a ptají se, jestli můžou vnučky přihlásit. Někteří se hlásí až po začátku festivalu.“

A pak jsem náhodou od kolemjdoucích vyslechla i hodnocení obou prodejních dvojic: „Ta u školy má stánek krásně upravený, i s ubrouskem. U „Čapkáče“ je to jen tak naházený, pořád se tam někdo válí na pultě...“ Takže, kamelotky, pozor na estetiku prodeje! Vzhledem k tomu, že jste mi prozradily kolik máte procent z tržby, tak si říkám, že by vás měl tenhle názor zajímat!

Pavlaína Schejbalová

HVĚZDY V DIVADLE

Rok se s rokem sešel, den se dnem, půlnoc s půlnocí a na divadelní inscenace v JH se opět snášejí milované i nenáviděné, vyhledávané i zatracované „hvězdičky“, tedy bodování dosud odehraných produkcí.

Oslovili jsme vedoucí klubů, přítomné redaktory, kritiky a teatrology, aby – tak jako minulá léta – vynesli soud od pěti hvězdiček (nejlíp) k jedné (nejhůř). Možné bylo dávat i půlsvítky hvězdičky, neboli půlbodíky. Druhou část hvězdného nebe přineseme v pátek.

U divadlo Kopřivnice Nemůže může	DZ Partyzánske Spomienky ...	Divadlo Jeslíčků HK Ani zrnko pepře...	Antonín DS Pha Surovosti laskavosti	Divadlo Kámen Pha Marneláda	OS Remazory ad. Za tkalcovským ...	Banda Benešov Tak takhle to bylo	Divadlo Jeslíčků HK Okna	Právě zač. Počernice Hra lásky a náhody	Mimotaurus Praha Vysoké Impříákle	Spojene soubory Lucerna	
●	●●	●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●		●●	Bendová Michaela
●	●●●		●●●	●●●	●	●●●	●●●	●●●		●●	Bergman Aleš
●	●●	●	●	●●●	●	●	●	●●●		●	Felzmann Rudolf
	●●●		●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●			Hecht Michal
●	●●●	●	●	●●●	●●●	●●●	●●●	●	●	●●●	Hrdinová Radmila
●	●●●	●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●	●	Hulec Vladimír
●		●	●●●				●●●	●●●			Christof Petr
●	●●●	●●	●	●●●	●●●	●●●	●	●●●	●	●	Kotisová Marie
●	●●●	●●		●●●				●●●			Mikulka Vladimír
●	●●●		●		●●●	●●●					Makhélé Caya
●	●●	●	●	●●●	●●●	●	●●●	●●●		●●	Novotná Lenka
●	●●●	●	●	●●●	●●●		●●●	●●●	●●	●●	Soprová Jana
●	●●●	●		●●●	●●●	●	●●●	●●●		●●	Ulrychová Irina
●	●●●		●		●●●	●●●	●	●●●	●	●	Zajíc Vladimír
●	●●●	●●	●●●	●●●	●●●	●●●		●●●	●●	●●	Závodský Vít
●	●●●	●●	●	●●●	●●●		●●●	●		●	Žížka Tomáš

drobném a na povrch málo viditelném kroku, který je na druhou stranu pro mnohé možná hodně radikální, záblesk čehosi budoucího. Také přechod od ručního zapisování evidence ubytování k elektronickému systému je pro mě zárukou, že JH má snahu nezatuchnout, i když většinu věcí nelze změnit naráz, protože je to konec konců „o lidech“ a zaběhnutých stereotypch, kterým se čas od času neubrání asi nikdo z nás (ani Vladimír Hulec).

Zuzana Vojtíšková

Co sbalíte na JH?

Co bezpodmínečně zabalíte do svého zavazadla na Jiráskův Hronov a co do něj zaručeně nedáváte?

Už aspoň deset či patnáct a možná i víc let, co pravidelně jezdím na JH, balím si na cestu své děti - dřív jen Oskara (dnes je mu osmnáct), nyní ještě Sofii (dnes jsou jí tři) - a své rodiče (těm je letos dohromady sto čtyřicet čtyři). A doufám, že ještě dlouho budu. A koho na cestu nebalím, jsou mé ženy. Radši je sbalím přímo na místě.

Vladimír Hulec,
redaktor Zpravodaje JH a recenzent

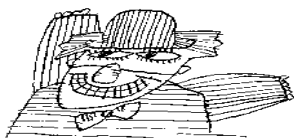
Zásadně si instinktivně vždycky sbalím nesprávné oblečení (je-li teplo, tak svetry, je-li zima, letní šatičky). Tím je odpovězeno na otázku, že nebalím správné oblečení. Ale všechno zlé je pro něco dobré, aspoň mám záminku si vždycky něco nového koupit...

Jana Soprová,
redaktorka Zpravodaje JH

Zatím jsem si do Hronova vždycky brala jen svoje věci, teď už si budu brát hlavně svoje lidi. A obvykle si na těch pár dní neberu pojem o reálném časoprostoru mimo Hronov.

Pavlaína Schejbalová,
redaktorka Zpravodaje JH

SOUTĚŽ

Najdi si svého medvěda

Hrajte o knihu Pódia z krabičky (nesoustavné nahlédnutí do historie malých neprofesionálních scén 60. let 20. století. Kniha je doplněna pětideskovým albem se stovkou písní amatérských divadelníků.)!!!

Pro radost, rozptýlení a zábavu ukrýváme do každého čísla Zpravodaje JH medvěda. Vše možně se před vámi skrývá a bere na sebe nejrůznější podoby. Vaším úkolem je objevit schovaného medvěda a přinést do redakce zprávu o jeho poloze. Kdo medvěda najde, bude strčen do redakční krabice. S tou každý večer zamícháme a vytáhneme z ní jednoho šťastného výherce, který dostane dárek od NIPOS: Pódia z krabičky

Jak se do soutěže zapojit?

Krabici na odpovědi najdete u vchodu do budovy spojující Jiráskovo divadlo a Sál Josefa Čapka. Na odpovědní lístek napište své jméno a kontakt, abychom vám mohli cenu předat. Uzávěrka dnešní soutěže je o půlnoci. Upozornění: Zadání, ani správná odpověď z minulého čísla není správnou odpovědí v tomto čísle.

Správná odpověď z minulého čísla:

Medvědovi se na stránkách Zpravodaje natolik zalíbilo, že se rozhodl trochu rozmnožit. Byl tentokrát skryt nejen v osmisměrce a jejím zadání na zadní straně, ale nenápadně se vloudil i do recenze Radmily Hrdinové Pomsta marmeládového sirotka na str. 6. Můžete se tam dočíst o marmeládě z rulíku zlomocného a vraního oka - a to je přece marmeláda medvídková (viz inscenace Marmeláda)! Jako správná odpověď nám stačilo označení jedné z těchto variant. (Tu druhou nám ani nikdo nenapsal...)

Šťastným výhercem se stává Pavel Skála. Blahopřejeme

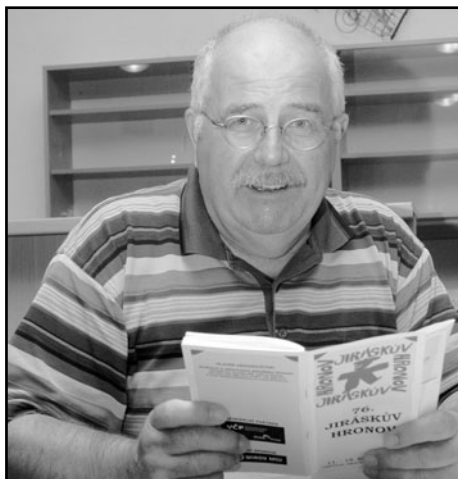
red

Předání ceny Báře z Brna.

SLEDUJI HLAVNĚ ATMOSFÉRU

FRANZ JOSEF WITTING, ředitel Divadla mladých v Paderbornu a prezident Svazu amatérských divadel Badenska - Württenberska, je jedním z nejněvnějších zahraničních hostů Jiráskova Hronova. Není to jeho jediné spojení s naší vlastí, už několik let se podílí na mezinárodních divadelních česko-polsko-německých projektech. Pracuje v oblasti divadla pro děti a na paderbornský festival pravidelně zve i české a slovenské soubory. V posledních letech většinou jezdil až v druhé polovině Hronova, protože se jeho německé festivalové aktivity překrývaly se začátkem JH. Letos je tomu právě naopak - přijel na zahájení a zůstává do dneška. V mezičase mezi představeními jej najdete v restauraci před Sálem Josefa Čapka při dobré českém pivu. Tady jsem ho zastihla i letos...

Mělo to být o tom, že nikdo se nerodí zlý, ale může se stát zlým a špatným člověkem vlivem okolností a toho, co ho obklopuje. Dělalí jsme to s herci a zároveň loutkami. Nebyly to obyčejné loutky, ale takové ty typy oblíbených hraček - třeba medvídek, kterého si bereme do postele. A tahle zvířátka komunikovala jak s herci, tak diváky, dávala rady, a bylo to i legrační. Měli jsme na to velmi dobrou diváckou odezvu.

Loni jste mluvil také o novém mezinárodním projektu, který děláte společně s Čechy a Poláky. Pokračuje to?

Ano, stále na tom pracujeme. Ten mezinárodní projekt jsme začali loni, ale teď jsme museli hledat nového polského partnera, takže tím se to protáhlo. Navíc, jsou tady jisté finanční nároky. Právě teď se hodlám sejít se zástupci z Čech a Polska, abych domluvil podmínky - zatím to platila jen naše strana, ale měli bychom se na tom podílet všichni a navíc bychom měli mít nějaký společný grant. Je to projekt na motivy Hauptmannových Tkalců, ale využíváme spíše jen útržků. Dalo by se říci, že jen rozpracováváme některé myšlenky z Tkalců, kteří nám slouží jako inspirace k vyjádření jiných myšlenek. V tomto směru jde o způsob komunikace mezi lidmi z různých kultur. Všichni ti lidé jsou mladí, ve věku 17-23. Většinou jsou to studenti, kteří končí střední školu.

Jaké plány máte po odjezdu z Hronova?

Mám v plánu jet na festival do Martina, protože hledám nějaké vhodné soubory na náš festival. Zatím jsem na nic nenarazil, a tak budu muset požádat o pomoc odborníky z oblasti amatérského divadla, aby mi něco doporučili.

A co tady na Hronově - líbilo se vám něco?

Některé věci se mi sice líbily, ale je tu jazykový problém. Alespoň v první půli festivalu byla většina představení postavena především na slově - a to je pro mezinárodní festival nevhodné. Takže já pak sleduji hlavně vizuální stránku nebo atmosféru díla, ale mnohdy nevím, o co jde. Teď jsem zvědav na představení Grotteska, které se asi nevíce blíží té mezinárodní srozumitelnosti.

Jana Sprová

ROZHOVOR

Co nového se u vás událo od té doby, co jsme se neviděli - tedy od minulého Hronova?

Vystupovali jsme se skupinou v Los Angeles, v Lunaparku u Cinema State University. Dostali jsme totiž pozvání, protože tam právě dostudoval jeden náš člen a chtěl ukázat, jak se pracuje u nás. Američané to přijali s velkým zájmem, protože náš styl práce - režie i herectví - je naprosto odlišný od toho, co se dělá u nich. Měl jsem radost, protože jsme se nesetkali s žádnými problémy s jazykem, rozuměli tomu dobře. Takže to byl můj velký zážitek tohoto roku.

Udělal jste letos také nějakou vlastní inscenaci?

Pokaždě v létě režíruru novou hru, kterou si většinou taky sám napíšu přímo pro své herce. Měla premiéru na konci července. Letos jsem se inspiroval pohádkou bratří Grimmů Rumpelstilzchen (pozn. u nás známé jako Zlatý kolovrat nebo Dupinožka). Ale nebylo to o tom škodolibém skřetovi, jak přijde na zámek, ale o tom, co se stalo předtím.

Pojednávalo to o životě skřeta v lese, kde měl spoustu problémů se zvířaty a proto se stal takovým, jak ho známe z pohádky.

Statistika nuda je....

NAOPAK! Statistika není nuda! Nám například prozradila, jaké je mezi seminaristy zastoupení krajů. Ze seznamu trvalého bydliště jsme zjistili, že nejméně PSČ začíná číslem 6. První číslice PSČ přibližně odpovídá starému krajskému rozdělení Československa podle zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu:

1 = Hlavní město Praha, 2 = Středočeský kraj, 3 = Jihočeský a Západočeský kraj, 4 = Severočeský kraj, 5 = Východočeský kraj (+ část Jihomoravského kraje), 6 = Jihomoravský kraj, 0 = Středoslovenský kraj (východní část) a Východoslovenský kraj.

To tedy přináší vzrušující informaci, že amatérsko-divadelně nejslabší, je právě ONEN kraj (podle starého dělení, ale VŠAK VY VÍTE, KOHO SE TO TÝKÁ, však vy to víte!).

A tak tedy, vážení Jihomoravané, měli byste se nad sebou zamyslet!!! Nic si neděláme z toho, že převážná většina obcí ČR „dodala“ letošnímu K(n)MD po jednom seminaristovi, vždyť kapka ke kapce... ale vy jste v celkové sumě nejslabší!!!

Nechtěli jsme přilítat olej do ohně, ale přece jen jsme se pod tíhou svědomí rozhodli zveřejnit úplně nejostudnější poštu, a je to ta s PSČ 604 01, která vychází v porovnání s přihlášenými seminaristy nejhůře. Je-li seminarista, který má toto PSČ na adrese (Slavkov u Brna) přítomen, ať na sebe raději ve vlastním zájmu vůbec neupozorňuje.

Největší počet seminaristů, má na přihlášce uvedeno PSČ začínající číslem 1, tento kraj vyslal na reprezentaci do vzdělávacích seminářů celých 63 divadelníků!

Možná, že se na základě těchto zásadních informací rozvine na půdě JH nejedna slovní či fyzická pútká, ale proč bránit jednotlivým hrdým zástupcům krajů bojovat o své místo na slunci?! Měli bychom se naopak zamyslet například nad tím, zda by příslušníci nejvíce zastoupených krajů neměli mít jisté výhody jako je zvláštní dodávka teplé vody, lepší lístky v hledišti apod. Vaše názory a návrhy s radostí přijmeme.

Děkujeme, redakce

-ps-

VČP Východočeská
plynárenská

RWE Group

STRABAG

Jestli platí - podle toho, jaké máš
přátele, takový jsi - tak jsme skvělí...

MOC DĚKUJEM jsou slabá slova.

Milan a Pavlína Schejbalovi

Rituál svatby a rituál odchodu

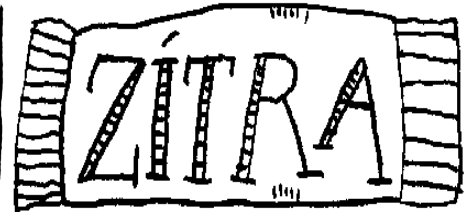
Náhoda tomu chtěla, že ve 22 hodin začínaly v a před Jiráskovým divadlem dvě v podstatě rituální, obřadní akce. Na schodech Jiráskova divadla se v cylindrech a s barevnými konfetami slavil svatební obřad Milana a Pavlína Schejbalových, kteří se sice oficiálně vzali před měsícem, ale oznámili to až později. Průvod svatebčanů - vesměs bývalých či současných frekventantů Schejbalových kursů - se poté vydal do Jiráskových sadů a bujařil spolu s pozvanými i nepozvanými hosty až do ranních hodin.

Na jevišti za oponou Jiráskova divadla v podstatě současně probíhalo neformální, přátelské vzpomínání na dramatika, divadelníka a kumštýře, jeden čas také ministra kultury Pavla Dostála. Před více než rokem zemřel, vzpomínka na něj a jeho návštěvy JH je ale stále živá a jeho odchod z tohoto světa byl pro všechny divadelníky a Hronováky bolestný. Richard Pogoda při klavíru i v doprovodu historických nahrávek zapíval řadu Dostálových (a svých - tvořili ve dvojici) písní, František Zborník přečetl úryvky Dostálových textů. Bylo plno a překvapivě - co se týká diváků - i živo a mlado.

A tak se vlastně oba obřady slily v jeden. Život a smrt, začátek a konec, všechno jednou nastane. Užijme si to mezi tím a oslavme s úctou a vydatností příchody i odchody.

**Vše nejlepší, Milane a Pavlino.
Zdravíme Tvůj obláček, Pavle.**

red

středa 16. srpna 2006

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

13:00 - 14:30 (C1), 16:00 - 17:30 (C2)
- Sál Josefa Čapka
Divadelní spolek Haná při MĚKS Vyškov
Vladimír Nabokov: Lolita

14:00 - 15:10 (A), 16:30 - 17:40 (B)
- Park Aloise Jiráska
DS Tábor
Carlo Goldoni: Vějíř

15:00 - 16:30 (C2), 18:00 - 19:30 (B2)
- Základní umělecká škola
Divadlo Divan studentů DiFa JAMU Brno
Samuel Beckett: Konec hry

15:00 - 15:50 (B2), 18:15 - 19:05 (B1),
21:30 - 22:20 (A2)
- ZŠ Hronov (vchod přes Info centrum)
Teatro Plyšolín Hradec Králové
Černý medvěd a Želva: Plyšový zajíc do lesa
nepatří

15:00 - 15:25 - trávník Jiráskova divadla
Malé divadlo Praha - Posvícení v Hudlicích

16:30 - 17:30 (A), 20:30 - 21:30 (B)
- Jiráskovo divadlo
Divadelní soubor TiNA Ni NA Ni
Jeugd-Theater-School Alkmaar, Holandsko
Ari Peterse a Susan van Hulst: Yaacov

18:00 - 18:15 - trávník Jiráskova divadla
Malé divadlo Praha - Loutkové varieté

19:30 - Náměstí ČSA
Panoptikum Maxe Fische

19:45 - 21:00 (A), 22:00 - 23:15 (B)
- Sál Josefa Čapka
Útvar totálního divadla Vydrž! Praha
Tom Tamten: Venku!

20:00 - 21:15 - Park Aloise Jiráska
G - POINT FUNKTION

TEXTONNIA
CZECH

 WIKOU MGI

úterý 15. srpna 2006

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 - 15:30 (A2), 17:00 - 18:30 (B1)
- **Základní umělecká škola**
Divadlo Divan studentů DiFa JAMU Brno
Samuel Beckett: Konec hry

14:00 - 15:30 (A1), 17:00 - 18:30 (B2)
- **Sál Josefa Čapka**
Divadelní spolek Haná při MěKS Vyškov
Vladimír Nabokov: Lolita

15:30 - 15:45 - **trávník Jiráskova divadla**
Malé divadlo Praha - Loutkové varieté

16:00 - 16:55 (A), 21:00 - 21:55 (B)
- **Jiráskovo divadlo**
DS DeFactoMimo Jihlava
Martin Kolář: Grotteska

17:00 - **Park Aloise Jiráska**
BIGBAND ALDIS - Hradec Králové

18:00 - 18:50 (C), 21:00 - 21:50 (A1)
- **ZŠ Hronov (vchod přes Info centrum)**
Teatro Plyšolínno Hradec Králové
Černý medvěd a Želva: Plyšový zajíc
do lesa nepatří

18:30 - **Náměstí ČSA**
Panoptikum Maxe Fische

18:30 - 18:55 - **trávník Jiráskova divadla**
Malé divadlo Praha - Posvícení v Hudlicích

19:15 - 20:20 (A), 22:15 - 23:20 (B)
- **Park Aloise Jiráska**
Malé Vinohradské divadlo Praha
Anonym: Masopustní šelmovský kousek

19:15 - 20:35 (B), 22:15 - 23:35 (A)
- **Sál Josefa Čapka**
Divadelní studio mladých při Divadle Šumperk
Yasmina Reza: Obraz

Upozornění!

Do divadla (i do Jiráskova v Hronově) se chodí včas, tzn. ještě před třetím zvoněním. Přijdete-li pozdě, zdržujete ostatní diváky - představení pak nemůže začít ve stanovenou dobu!

red

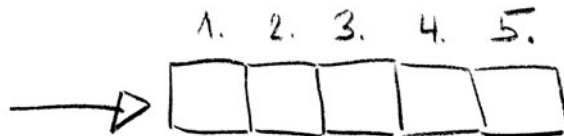
KDO NELUŠTÍ S NÁMI, TEN SE MÁLO BAVÍ!

Vítáme vás při úterní hlavolamce. Hlavně si s tím moc hlavu nelámejte!

Milí mladí luštitelé, pro velký úspěch, který sklídila nedělní hádanka, máme pro vás podobnou i na úterý, ale teď pozor, bude trochu těžší! Nejdříve seřadte písmenka tak, aby dávala smysl (tvořila slova) a pak vyberte do tajenky vždy třetí písmenko z každého slova. Tak hodně štěstí! A jako náповědu vám pro dnešek nedám nic.

Veselé úterý, vaše Křížulinka.

1. J Í T S K R E Ě
2. A N D P E L R Á
3. K Í C H O B N
4. S Ř Y K A R
5. T N A K M O A

Tajenka: Dnes nemá svátek

V divadle se dřív svítilo porůznu... Toto je podomácku vyrobený bodový reflektor vysokých ochotníků, který uvidíte v expozici miletinského muzea.

red

Víte, jak se říká někomu, kdo je free, cool a in?? Frikulín...

„Missky pokládám za jeden z příznaků konce současné civilizace.“ (Jan Císař)

„Doufám, že mě někdo nezastřelí, když budu pozitivní...“ (Jakub Korčák)

Na Hronově se najdou odborníci téměř na cokoli. Do semináře T prý přijela jedna frekventantka se sešitým obličejem. Problém vytažení štychů se jí podařilo vyřešit ve spolupráci s vedoucím kursu Pavlem Hurychem, který jí „opatřil“ soukromého doktora. Oslovil jednoho z dlouholetých účastníků Hronova, Juru Merlíčka, který má v oblasti lékařství hned několik specializací - je patolog, rentgenolog a veterinář... V každém případě poskytl vynikající servis přímo v místě semináře a navíc doporučil raněné ještě další vhodnou léčbu. Za to patří panu Merlíčkovi poděkování.

Změna v jízdním řádu autobusů!!!

Jelikož se ukázalo, že některé noční autobusy kyvadlové dopravy JH nejsou plně vytížené, došlo ke zrušení některých spojů z Hronova do Náchoda. V následujících dnech pojedou tedy pouze tyto noční autobusy: úterý 15.8. - 24:00, středa 16.8. - 24:00, čtvrtek 17.8. - 24:00, pátek 18.8. - 00:30, sobota 19.8. - 00:30.

red

Dementi - aneb Kterak si v Šumperku hrají lektoři

Lektoři a organizátoři šumperské dílny se mají rádi. Proto si provádějí rozličné naschvály, milé či mírně řečeno pobuřující. J. Krasula se stal nevinnou obětí podobné akce - proto musíme uvést na pravou míru včerejší tvrzení o diplomu za zásluhy města Šumperka. Tento diplom mu byl udělen omylem (správně byl určen O. Pavelkovi) a ani zástupce MÚ Šumperk, ani doprovodný dopis nebyly pravdivé. Inu, když má někdo někoho rád... Přesto si jeho zásluh o města Šumperk i Hronov vážíme a nevyměníli bychom ho za nic na světě.

-tom-

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 76. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná,
Pavlaína Schejbalová, Vladimír Hulec

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Sazba: Michal Drtina

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 15. srpna 2006 v 6:11h

Vychází: 15. srpna 2006 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!